

Γιαννουκάκης Τήν περασμένη Κυριακή Γιάγιο πού μιλούσαμε γιά τούς ένογ-
καστικούς μπουναμάδες τής Πρωτοχρονιάς, τά φιλοδωρήματα πού
είσέπρατταν οί πάντες από τά σπίτια, ξεχάσαμε τό πορτογάλι.

Γιαννίδης Ποιό πορτογάλι ;

Γιαννουκάκης Τό πορτογάλι, έπαιζε μεγάλο ρόλο στούς πρωτοχρονιάτικους
μπουναμάδες ή μάλλον στήν απόσπαι τών φιλοδωρημάτων τής
Πρωτοχρονιάς.

Γιαννίδης Δέν μπορώ νά καταλάβω τί ρόλο έπαιζε τό πορτογάλι στά φιλο-
δωρήματα.

Γιαννουκάκης Πά σοθ έξηγήσω. 'Απ' άλλους ατύους τούς φτωχούς επαγγελματίες
πού έγύριζαν τά σπίτια καί μοιράζανε κάρτες μέ εύχές, μόνο
τά γκαρσόνια τών καφενεύων δέν έγύριζαν καί οί κουρεές.

Γιαννίδης 'Ακριβώς. Καί γιά τούς σερβιτόρους τών καφενεύων καί ζαχαρο-
πλαστεύων έχω άκούσει τί γινότανε. Μαζύ μέ τόν καφέ του πε-
λάτου, ό σερβιτόρος σάπ έφερνε κι' ένα κονιάκ μέ δυό κουφέτα.

Γιαννουκάκης Καί μία κάρτα μαζύ, μήν τό ξεχνάς. Μία κάρτα πού έλεγε :
Τό προσωπικόν του καφενεύου σάς εύχεται καλές έορτάς.

Γιαννίδης Καί φυσικά ό πελάτης έπινε τό κονιάκ καί έφηνε κάτι περισσό-
τερο από τήν αξία του. Όμως δέν βλέπω άνόμη πουθενά τό
πορτογάλι.

Γιαννουκάκης Βλαστικός είσαι Γιάγιο. Τό πορτογάλι τό χρησιμοποιούσαν οί
κουρεές. Αύτοί δέν προσέφεραν κονιάκ, αλλά σ' ένα τραπέζι στο
κέντρον του κουρείου, έτοποθετούσαν ένα βαθύ πιάτο γεμάτο
κουφέτα ή φιστίκια καί στήν μέση ένα πορτογάλι...

Γιαννίδης Η' έχεις τρελλάνει μ' αυτό τό πορτογάλι. Τά φιστίκια ή τά κου-
φέτα τά καταλαβαίνω. Κάθε πελάτης έπαιρνε ένα κουφέτο ή ένα

φιστίμι καί ἔφηνε τό φιλοδῶρημά του. Πά τό πορτοκάλι πῶς τό τρώγανε ; θέτα φέτα ; Ὁ κἄθε πελάτης καί μιά φέτα πορτοκαλιού ;

Γιαννουκιάκης "Οχι Γιάγιο. Τό πορτοκάλι δέν τό τρώγανε. Τό πορτοκάλι ἦτανε ἡ φιγοθρα τοῦ πιάτ ου, ὁ κράχτης γιά νά τραβάητό μάτι τοῦ πελάτου. "Ενα πιάτο μέ κ υφέτα ἴσως νά μὴν τό πολυπρόσεχε κανεῖς. "Ομως ἓνα τεράστιο πορτοκάλι στή μέση, ὅλοι τό προσέχανε καί φυσικά διαβάζανε καί τήν κάρτα πού περίμενε ἐπάνω στό πορτοκάλι ε...ε

Γιαννίδης Τό προσωπιόν τοῦ κουρείου σῆς ἔϋχεται χρόνια πολλά. Κἄτι τέτοιο βέβαια.

Γιαννουκιάκης "Οχι πάντα. Μὴν ξεχνᾶς Γιάγιο ὅτι ὅπως ξέρομε ἀπό τόν Κουρέα τῆς Σεβίλλης, τόν Φίγναρο, οἱ μπαρμπέρηδες εἶναι πάντα φιλοπαίγμονες καί χωρατατζήδες. Μή σοῦ φανῆ λοιπόν παράξενο ἂν σοῦ πῶ ὅτι ὁ περίφημος κουρέας τῆς πλατείας Ὁμονοίας, ὁ Πανάγος ὁ Μελισσιώτης, πού εἶχε γράφει καί θεατρικά ἔργα τύπωνε τά εὐχετήριά του μέ στίχους. Πάρε νά διαβάσης τί ἔγραφε καί τί εὐχότανε :

Γιαννίδης Θεύγει ὁ χρόνος ὁ παλῆός καί ὁ καινούργιος μπαίνει

χρόνια πολλά νά ζήσετε,

παράδες νά κερδίσετε,

οὐδέποτε ἀκούρευτοι καί πάντα ξυρισμένοι !

Γιαννουκιάκης Καταλαβαίνεις ὅτι μ'αὐτό τό κόλπο, ἔτρεχαν ὅλοι οἱ ἄθηναῖοι νά ξυριστοῦν στοῦ Μελισσιώτη γιά νά πάρουν μιά κάρτα πού τόν ἔβαζαν καί τήν ὑπέγραφε γιά νά ἔχουν ἓνα αὐτόγραφο τοῦ μπαρμπέρη ποιητοῦ.

Γιαννίδης Εὐτυχισμένη ἐποχή καί ἀνέμελη. Οἱ ἄνθρωποι φάχνανε νά βροῦνε ἀφορμές γιά νά γελάνε καί νά διασπιδάζουνε χωρίς πολλά ἔξοδα

Γιαννουκιάκης Χωρίς καθόλου ἔξοδα Γιάγιο. Αὐτός ὁ κουρέας ὁ Μελισσιώτης ἦτανε τύπος τῆς Ἀθήνας καί δέν ξεχνοῦσαν οἱ πελάτες του νά τοῦ κάνουν διαρκῶς φάρσες.

Γιαννίδης Κάτι έχω άκούσει. Αύτός είναι ό περίφημος κουρέας πού του είπανε νά μήν πετάη τίς τρίχες τών μαλλιών πού έκοβε γιατί είχανε άξία ;

Γιαννουκάκης Αύτός είναι, ό Πανάγος Μελισσιώτης. Αύτήν τήν φάρσα του τήν έσπασαν δυό παλαιοί άθηναίοι, ό δημοσιογράφος "Αδωνις Κύρου ό ιδρυτής της έφημερίδος "Εστία καί ό στενός του φίλος ό Λάσκορης ό θεατρικός συγγραφέας. Μιά μέρα πού σκούπιζε τό μαγαζί του ό Μελισσιώτης, ό Λάσκορης τόν ρώτησε τί τά κάνει δια αυτά τά μαλλιά. Τά πετάω, είπε ό Μελισσιώτης. Τά πετάς ; Καλά, δέν σου είπε ποτέ ό "Αδωνις ό Κύρου ότι ξέρει έναν έμπορο έξαγωγή πού στέλνει τρίχες στό έξωτερικό γι' αυτούς πού φτιάχνουνε περροθιες ; "Οχι, είπε ό Μελισσιώτης. &

Γιαννίδης Παντεύω τήν συνέχεια. Τήν έπομένη ό Μελισσιώτης έρώτησε τόν Κύρου ό όποιος είδοποιημένος από τόν Λάσκορη, έπεβεβαίωσε τήν πληροφορία.

Γιαννουκάκης Καί προσέθεσε μάλιστα ότι ό φίλος του ό έμπορος πλήρωνε πέντε δραχμές τήν οκά, μά δέν άγόραζε ποτέ κάτω από είκοσι οκάδες. Τρελλάθηκε ό χριστιανός. Είκοσι οκάδες τρίχες ; Βεβαίως του είπε ό Κύρου μά θά παίρνης ένα ένατοστάρικο.

Γιαννίδης "Ενα ένατοστάρικο θά ήτανε μεγάλη υπόθεση τότε.

Γιαννουκάκης Πολύ μεγάλη άφού μ' έξήντα έβδομηντα δραχμές έρραβες ένα ποσοθμι μ' έγγλέζικο ύφασμα. Καί ό Μελισσιώτης άρχισε νά μαζεύη τίς τρίχες πού έκοβε από τά μαλλιά τών πελατών του.

Γιαννίδης Καί μάζεψε ποτέ είκοσι οκάδες τρίχες ό Μελισσιώτης ;

Γιαννουκάκης Τίς μάζεψε σ' ένα τεράστιο τσουβάλι καί τίς έβρεχε μάλιστα λιγάκι γιά νά 'χουνε βάρος. Καί ύστερα από δυό μήνες ρυγίζει τό τσουβάλι του καί λέει στόν Κύρου : Κύριε "Αδωνι, έχω είκοσι δύο οκάδες. Ποϋ νά τίς πάω ; Νά σου δώσω τήν διεύθυνσι

του λέει ο κύρου... μά ξαφνικά τόν ρώτησε : Δέν μου λές, τίς έχεις όλες μαζί άναπατωμένες ; Ξανθές, καστανές καί μαυρες ; βέβαια λέει ο μελισσιώτης. "Αμ'όέν πάνομε τίποτε. 'Ο άμπορος τίς θέλει χωριστά... Καί τίς άσπρες ; έρωτά ο κουρέας. Τίς άσπρες δέν τίς άγοράζει. Θα τίς βγάλης...

Γιαννιάης Τότε πιά ο μελισσιώτης θά κατάλαβε ότι τόν δουλεύανε καί θά έγινε έξω φρενών.

Γιαννουιάκης Τόσο πολύ πού για ένα μήνα δέν ήθελε νά πατήσουν στό μαγαζί του ούτε ο λάσπαρης, ούτε ο κύρου, έως ότου καλμάρησε καί του πέρασε ο θυμός...

Γιαννιάης Τί ώραία έποχή. Τήν ήμέρα πολιτικό κουβεντολόϊ καί φάρσες καί τό βράδυ, παντάδα καί άγιος ο θεός ! 'Η καλή μας φίλη καί τακτική μας συνεργάτις είναι έδώ, ή Κλειώ Δενάρδου καί θά μας θυμίση ένα άθηναίϊκο τραγουδι πού έκανε πρότο έκεινον τόν καιρό. Τήν λουλούνα... Νά σου θυμήσω τούς πρώτους στίχους :

Γλυνά λογάνια έχω νά σου πώ
γιατί λουλούνα μου σέ άγαπώ
στήν πονεμένη μου καρδιά
δός μου έσύ παρηγοριά
Δός μου τόν έρωτά σου
τό γλυκοφίλημά σου
κι'άγάπα με όπως σ'άγαπώ
λουλούνα μου θεά.

Γιαννουιάκης Ναι, τό θυμάμαι πολύ καλά. "Έχει πάνει πάταγο στην 'Αθήνα αυτό τό τραγουδι, χωρίς όμως νά είναι άθηναίϊκο γιατί τό γυναικετο θεωρευτικό λουλούνα δέν συνηθιζότανε ποτέ στην 'Αθήνα.

Γιαννιάης "Οχι βέβαια, είναι σμυρνέϊκο. Στην Σμύρνη καθε 'Ελένη άποκαλείται χαϊδευτικά λουλοθ καί λουλούνα. "Έτσι τό τραγουδι αυτό πού είναι ναπολιτάνικο, ταξίδεψε πρώτα στην Σμύρνη καί στην Πόλι, πήρε στίχους έλληνικούς καί δυομα

συμπνέϊκο καί καταστάλλαξε στήν 'Αθήνα. 'Η κλειώ θά μάς τήν τραγουδήση δλόκληρη.

ΔΕΝΑΡΔΟΥ

Γλυτά λογάνια ἔχω νά σοῦ πῶ
γιατί λουλούνα μου σέ ἀγαπῶ
στήν πονεμένη μου καρδιά,
δός μου ἐσύ παρηγοριά.

Δός μου τόν ἔρωτά σου
τό γλυκοφίλημά σου
κι' ἀγάπα με ὅπως σ' ἀγαπῶ,
λουλούνα μου θεά !.

2.

'Αγώ κι' ἄν κλαίω ἐσύ ποιτῆς ἄλλου
γιατί λουλούνα μου σιληρή λουλου
δέν μέ προσέχεις ὅηλαδῆ
πού ἔχω ἀνάψει σάν δαδί ;

Δός μου τόν ἔρωτά σου
τό γλυκοφίλημά σου
κι' ἀγάπα με ὅπως σ' ἀγαπῶ
λουλούνα μου θεά !

3.

Δέν καταδέχεσαι νά μοῦ μιλάς
μοῦ 'παν πῶς μ' αλλους παίζεις καί γελάς
πῶς νά σοῦ παραπονεθῶ
ἀπ' τό μαράζι θά χαθῶ...
Δός μου τόν ἔρωτά σου
τό γλυκοφίλημά σου
κι' ἀγάπα με ὅπως σ' ἀγαπῶ,
λουλούνα μου θεά.

Γιαννουκάκης θά μπορούσε κανείς, μελετώντας τά παλιά τραγούδια νά βγάλῃ ἕνα συμπέρασμα, ἔστω καί μέ ~~μερῶς~~ μικρή προσέγγισι. Ποιά εἶναι τά τραγούδια πού πιάνουνε στόν κόσμο ; Τί πρέπει νά χῆ ἕνα τραγούδι γιά νά τό κάνῃ κτήμα του ὁ λαός ;

Γιαννίδης Δημήτηρ μου θά μπερδευτοῦμε σέ ἄσσιοπους συλλογισμούς. " Ἄσσιο-
πους καί χωρίς ἁποτέλεσμα. Τραγούδια ἔχουν γραφεῖ ὄχι ἐνα-

τοντάδες, αλλά χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδων. Όμως πολύ λίγα απ'αυτά τραγούδησε τό στόμα του λαού. Τί συμβαίνει λοιπόν ; Δέν ήτανε καλά τ'άλλα τραγούδια ; 'Εγώ πιστεύω ότι πολλά απ'αυτά μπορεί νά ήτανε και καλύτερα. Όμως τό τραγούδι γενικά έχει έναν άγνωστο παράγοντα επίβολής του, μι'ά ακαθόριστη μαγνητική επίδραση στόν κόσμο. Στην προκειμένη όμως περίπτωση, για τήν Λουλούια, ξέρω τί συνέβη, δηλαδή δέν τό ξέρω αλλά μπορώ νά πω ότι τό μαντεύω. Μέσα στην κατάθλιψη πού δημιουργούσε ή άθηναίικη παντάδα μέσα στά κόμματα τ'ά σκελετωμένα, 'Ενθυμήσου σιληρά, Μ'έλησμόνησες σιληρά, γιατί μέσ'τήν καρδιά μου ή λύπη και τόν βράχο στό βουνό, όταν επεφτε στην πιάτσα ένα εβθυμο τραγούδι και μάλιστα όταν είχε κι'ένα όνομα άσυνήθιστο για τόν 'Αθηναίο, όπως ή Λουλούια πού είναι σμυρνέικη κι'έχει άθηναίικη, ήτανε ένα ξέσπασμα για τόν πανταόρο και τόν κάθε ένδεχόμενο οίκογενειακό τραγουδιστή στό οίκογενειακό γλέντι. Και ή Λουλούια έγινε επιτυχία μέ τήν δημοτικότητα πού απέκτησε.

Γιαννουμάκης Γιατί μου σέβομαι τήν θεωρία σου πού μπορεί νά είναι και σωστή, μπορεί όμως και λανθασμένη. Πάντως έχει αληθοφάνεια. Γι'αυτό, για ν'αφήσωμε τούς άπροατές μας νά κρίνουν μόνοι τους, ας τούς θυμήσωμε και πανένα απ'έκεινα τ'ά κατακλιπτικά άθηναίικα

Γιαννίδης Θέλεις θ'ά σκελετωμένα κόμματα ;

Γιαννουμάκης "Ας άκούσωμε τ'ά σκελετωμένα κόμματα. Εύτυχως πού δέν υπάρχουν έδω σκυλιά γιατί αν άκούγανε κόμματα, θ'ά μπορούσαν νά χυμήξουν

Γιαννίδης Οί πρώτοι τ'ου στίχοι είναι : Πάνε δυό χρόνια πού μέ παιδεύεις
πάνε δυό χρόνια πού μέ γελάς
και ή καρδιά σου, έλλον γυρεύει
και σ'έλλον λέει, λόγια γλυκά !

Γιαννουμάκης Κωμική υπόθεση αυτοί οί στίχοι. Δηλαδή κωμικοτραγικοί.

Γιαννίδης Κι'όμως οί άθηναίοι και κάθε ελληνική φωνή, τραγούδησε αυτά τ'ά λόγια, τουλάχιστον είκοσι ως τριάντα χρόνια, μέ δάκρυα

στά μάτια καί μέ αναστεναγμούς. Τό αίσθηματινό αποκαρύφωμα
 τοῦ αλαίου πανταδόρου, ἡ ερωτική του ἀπελπισία ἔπρεπε νά ἐκ-
 δηλωθῆ μ' αὐτούς τούς στίχους καί μέ αὐτήν τήν μελωδία πού θά
 μας πῆ τώρα ἡ Κλειώ.

Δενάρδου

^{ἔτη}
 Πᾶνε δυό ~~χρόνια~~ πού μέ παιδεύεις
 Πᾶνε δυό ἔτη πού μέ γελᾷς
 καί ἡ καρδιά σου, ἄλλον γυρεύει
 καί σ' ἄλλον λέει λόγια γλυκά.

Πᾶει ὁ χρόνος ὁ περασμένος
 χρόνος ἐρώτων, χρόνος γλυκούς
 καί περιπλέον εὐτυχισμένος
 τῆς παιδικῆς μου τῆς ἐποχῆς.

Θά μέ ζητήσης καί δέν θά μ' εὔρης
 θά μέ ποθήσης μά θά 'ναι ἀργά
 θά εὔρης κόκκαλα σκελετωμένα
 κι' αὐτά θαμένα στή γῆ βαθειά !

Γιαννουπάκης

Τί τά θέλεις Γιάγιο μου ; Ὅσο κι' ἂν θέλωμε νά σεβασθοῦμε
 τήν παλιά ἀθηναϊκή ἐποχή, δέν μπορούμε νά μήν παραδεχθοῦμε
 ὅτι μᾶς δίνει στόχο εἰρωνείας μέ μερικὰ της τραγούδια.

Γιαννίδης

Εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας καί τοῦ αἰσθήματος. Καί μήπως
 ἡ σύγχρονη ἐποχή μας δέν θά εἶναι στόχος εἰρωνείας, ὅπως τό
 λές γιά τούς μεταγενεστέρους μας ; Σκέψου τί κοροϊδία θά
 μᾶς παῖνε ὕστερα ἀπό πενήντα ἔξηντα χρόνια γιά τά τραγού-
 δια πού εἶναι σήμερα τῆς μόδας... Σκέψου τί θά λένε οἱ μεταγε-
 νέστεροι ^{Σκεφάσθηκαν καί τὸ ἄγαλλο το σὺνι μὲν ἦ} τοῦ Ἀποστόλη τὸ κουτοῦκι καί τὸν
 'Ιλισσό : Πῶς τὸν λένε αὐτὸν τὸν ποταμό - 'Ιλισσό, 'Ιλισσό...
 Ὅπως τά χρόνια ἀλλάζουν, ὅπως ἀλλάζει ἡ μόδα, ἔτσι ἀλλάζουν
 καί οἱ ἄνθρωποι καί οἱ σκέψεις καί ἡ νοοτροπία.

Γιαννουπάκης

Κι' ὅμως δέν ἀλλάζουν ὅλα. Εἴκοσι τριάντα χρόνια τώρα μᾶς
 λένε ὅτι ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου ἔχει ἐπισήμως μετονο-
 μαθεῖ σέ Λεωφόρο Ἐλευθερίου Νενιζέλου. Ἐμεῖς Πανεπιστη-
 μίου τὴν μάθαμε, Πανεπιστημίου τὴν λέμε...

- Γιαννίδης Μόνο έμετς ; Καί οί νεώτεροι άκόμη Πανεπιστημίου τήν ξέρουνε
όπως καί τήν όδόν Σταδίου πού κανέννας δέν τήν λέει Τσιφτσιλ.
- Γιαννουκάκης Σταδίου τήν άνεβάζομε, Σπαδίου τήν κατεβάζομε παλαιοί καί
νεώτεροι.
- Γιαννίδης Καί τήν 'Ακαδημίας ; Μήπως τήν λέει κανέννας Ρουζβελτ ;
'Ακαδημίας τήν ξέρομε, 'Ακαδημίας τήν λέμε. Κι'έν τυχόν
πῃ κανέννας ότι έχει τό μαγαζί του στήν λεωφόρο Ρουζβελτ, θά
τόν έρωτήσουνε : Ποῦ πέφτει αύτή ή λεωφόρος ;
- Γιαννουκάκης Μονάχα ένα δρόμο έχομε παραδεχθεί μέ τό καινούργιο του
όνομα. Τήν όδόν Βουκουρεστίου
- Γιαννίδης Πώς λεγότανε σέ παλαιότερα χρόνια ;
- Γιαννουκάκης Τήν θυμάμαι πολύ καλά όδόν 'Αγχεσμου. Καί καιώς είχε επικρα-
τήσει νά λέγεται 'Αγχεσμου διότι θά έπρεπε νά τονίζεσαι στήν
λήγουσα : όδός 'Αγχεσμοῦ !
- Γιαννίδης Τί ήτανε αύτός ό "Αγχεσμος ή 'Αγχεσμός ; Κανέννας ήρωας της
ιστολογίας μας ;
- Γιαννουκάκης "Όχι, βουνό. Βουνό της 'Αττικής.
- Γιαννίδης Βουνό ;
- Γιαννουκάκης Καί οὔτε βουνό. Λόφος μοναχά. Λόφος πού ήτανε άλλοτε έξω
άπό τήν 'Αθήνα καί τώρα βρίσκεται σχεδόν στό κέντρο της πό-
λεως.
- Γιαννίδης Δηλαδή μετεμόμισε ό λόφος ; Πρώτη φορά άκούω νά μεταμομί-
ζουν καί τά βουνά.
- Γιαννουκάκης Δέν μεταμόμισε τό βουνό , αλλά ή 'Αθήνα κτίσθηκε κι'άπάνω
στό βουνό καί γύρω γύρω του. 'Ο 'Αγχεσμός είναι τά γνωστά
μας Τουρκοβούνια. Γι'αυτό οί δύο παράλληλοι δρόμοι, ή όδός
Βουκουρεστίου καί ή όδός 'Αμερικής δίπλα της, έλεγοντο πρίν
σαράντα πενήντα χρόνια ή μία όδός 'Αγχεσμου, ή έλλη όδός
Λυκαβηττοῦ, γιατί κατεβαίνανε άπό τούς όρεινους λόφους.

- Γιαννούδης 'Ιδίως γιά τήν ὁδόν 'Αγχέσμου δικαιολογῶ τήν μεταβολή τοῦ ὀνόματός της. 'Ακουγότανε λίγο ^{ταχυμῶ} ~~βασιλῶ~~ ἢ λέξεις.
- Γιαννουκάκης Καί ἦτανε ὄνομα καί πράγμα. Διότι ὅλο ἐκεῖνο τό τετράγωνο Σταδίου, Βουκουρεστίου, Πανεπιστημίου Λυκαβηττοῦ, δέν ἦτανε παρά μία τεράστια ἀπέραντη μάντρα ὅπου βρισκόντουσαν οἱ βασιλικοί ~~παύλοι~~ ~~παύλοι~~. Φαντάσου ἄρωμα σανοῦ καί κοπριῆς ἀπό τόσες δεκάδες ἔλογα... Φαντάσου ὅτι ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα τό πολυτελέστατο ζαχαροπλαστετο τοῦ Σόνναρ'ς, εἶχε ἡ μάντρα μικρά παραθυράκια μέ κάγκελλα σκουριασμένα γιά νά φωτίζωνται οἱ φάτνες ὅπου τρώγανε τά ἔλογα...
- Γιαννίδης Καί ἡ εἴσοδος τοῦ κινηματογράφου Πάλλας βέ τίς μεγαλοπρεπέστατες μαρμάρινες σκάλες ;
- Γιαννουκάκης 'Ἐκεῖ ὑπῆρχε μία ξύλινη αὐλόπορτα ἀπό τήν ὁποῖαν βγάζανε καί φορτώνανε σέ κάρρο τήν κοπριά τῶν ἀλόγων. Φαντάσου δέ τό κωμικό τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ἀνοιξε στήν ὁδόν Σταδίου τό ἀνθοπωλετο τοῦ Φερριανοῦ - ἀκόμα ἐκεῖ βρίσκεται γιατί εἶναι τό παλαιότερο ἀνθοπωλετο τῆς 'Αθήνας - εδῖνε στίς διαφημίσεις του διεύθυνσι : 'Ανθοπωλετον Φερριανοῦ, ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων...
- Γιαννίδης Καί θά περνούσανε ἀπ'ἐκεῖ τίς νύχτες οἱ κουτσαβάκηδες τῆς 'Αθήνας τραγουδῶντας τόν Γιαρούμπη... Γιαρούμπη πάρε με, Γιαρούμπη πεθαίνω... Πῶ πῶ γάμπα τά ποτήρια σπᾶσ'τα... Πῶ πῶ γάμπαρος !
- Γιαννουκάκης Τί λές μωρέ Γιάννη ! Ποῦ τόν θυμήθηκες τόν ~~παύλο~~ Γιαρούμπη ;
- Γιαννίδης Εἶναι ἓνα ἀπό τά πιό παράξενα τραγούδια τῆς ἐποχῆς. 'Ἡ κλειώ θά μᾶς τό τραγουδήσῃ :
- Δενάρδου (Μέ πιάνο) Γιαρούμπη, πάρε με - Γιαρούμπη πεθαίνω (δός)
Πῶ πῶ γάμπα τά ποτήρια σπᾶσ'τα... (δός)
Πῶ πῶ γάμπαρος !

σχεδόν κανείς άθηναίος δέ θά ξέρη μιά τέτοια λεπτομέρεια

Γιαννουκάκης 'Η δόδος Πατησίων λοιπόν όφείλει τό ύνομά της σ'ένα Τουρκο-
σουλτάνο πού είχε ένα ~~ωραίο~~ άπέραντο τσιφλίκι στό τέρας της
δόδοσ, πού ήτανε γνωστό τό τσιφλίκι του Πατισάχ.

Γιαννίδης Ή μή μου πης ότι τά Πατήσια βγήκανε από τόν Πατισάχ.

Γιαννουκάκης Γιάγιο μου τό βρήμες. Πηγαίνανε οί παλαιοί άθηναίοι επί Τουρ-
κοκρατίας περίπατο ώς τό κτήμα του Πατισάχ... τούς ρωτούσαν
ύστερα : Ποσ πήγατε ; 'Ως του Πατισάχ... άπαντούσαν και μέ
τόν καιρό ή λέξις παρεφθάρη και έγινε Πατήσια.

Γιαννίδης Λένε πώς άλλοτε ήτανε ό προσφιλέστερος περίπατος των άθηναί-
ων. Καί όταν οί πρωτομαγιές έωρτάζοντο στά Πατήσια, ό συνω-
στισμός σ'αυτόν τόν όρδο ήτανε κατι άπερίγραπτο.

Γιαννουκάκης Τόσο άπερίγραπτο πού ό Έπμοσ Μωραϊτίνης, ό άησιμόνητος τρα-
βαδοϋρος της παληάς 'Αθήνας είχε γράψει : Για νά πης εις
τά Πατήσια, τόν περίπατό σου κάνεις... και πατεϊς με και
πατήσια, τέλος φθάνεις...

Γιαννίδης "Ομως τίς νύχτες ή δόδος Πατησίων θά ήτανε σποτεινή, ρομαντική
και κατάλληλη για καντάδες. Ποσ 'λεγε κάποιος φίλος, παληός
άθηναίος ή ότι εκεί κοντά στην στάσι Λεβίδη, τραγουδοϋσε μέ
τήν συντροφιά του μιά καντάδα : Μέ τρελλαινουν τ'άφρατα σου
κάλλη - και θαυμάζω την τόση όμορφιά σου - μά λυπαμαι πού
σιέπτομαι πάλι - πού 'ναι κρύα για μένα ή καρδιά σου...
'Αλλά καλύτερα θά είναι νά μης πη ολοκληρωμένη την καντάδα
αυτή ή φιλενάδα μας ή Κλειώ.

Δενάρδου (Μέ πιάνο) Μέ τρελλαινουν τ'άφρατα σου κάλλη
και θαυμάζω την τόση όμορφιά σου
μά λυπαμαι πού σιέπτομαι πάλι
πού 'ναι κρύα για μένα ή καρδιά σου

"Αχ άν ήξερες τί μου χαρίζεις
τί χαρά μέσ'τά στήθη μου νοιώθω
όάν σέ βλέπω μέ ένθη στολίζεις

τόν άγνό μου κι' άγιάτρευτο πόθο

" Αν ήμποροσα νά 'χα
 δυό λόγια σου γλυκά
 τί εύτυχία θά 'χα
 ώραία μ. υ θεά,
 νά πάψω νά σου λέω
 λόγια χωρίς σκοπό
 νά πάψω πιά νά κλαίω
 γιατί σέ άγαπώ !

Γιαννουκάκης Γλυκανάλατοι οί στίχοι Γιάγνο μου κι' όμως ό παληός καν-
 ταδόρος θά ήτανε εύχαριστημένος πού μποροϋσε νά έκφράση
 τό αίσθημά του. "

Γιαννίδης Μόνο πού νομίζω πώς ή ώρα μας πέρασε και πρέπει νά διακό-
 ψωμε τήν φλυαρία μας. Ήρεβουάρ λοιπόν για τήν έρχόμενη
 Κυριακή...

Γιαννουκάκης Στίς δέκα τό βράδυ άκριβώς.